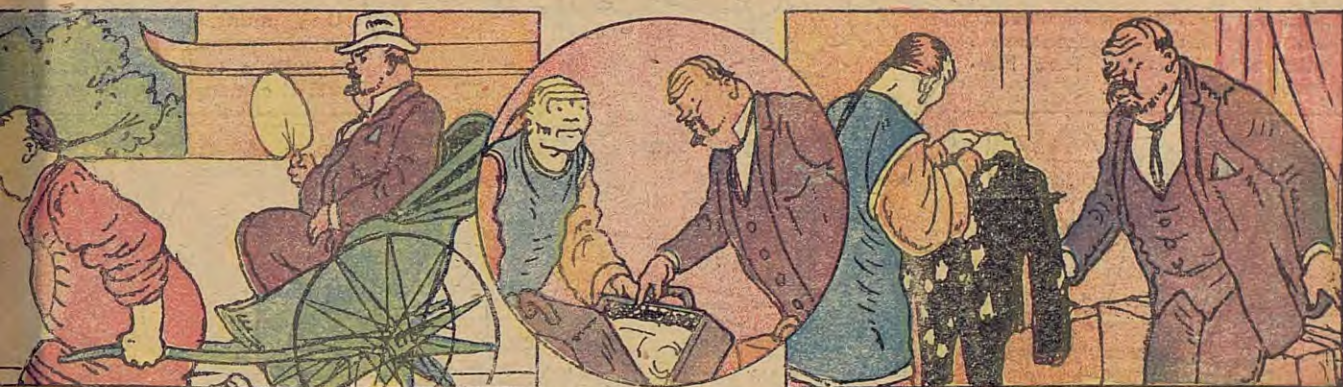

VIROILET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

(per Seira Massana)

EL SASTRE MERAVELLOS

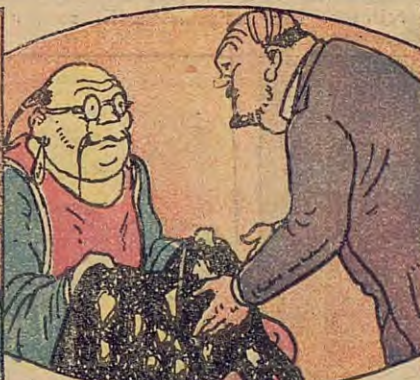
Em sembla molt que era a primer del mes daixòs de l'any dallòs, que el senyor Dallonsés,—ministre plenipotenciari,—arribà a la Xina per tal d'interviuar l'emperador.

Però, en passar revista al contingut de les maletes (car l'home volia presentar-se a la cort xinesa amb la deguda etiqueta) s'adonà...

...amb el consegüent horror, que el seu frac estava foradat per cinquanta diferents indrets. Arnes? Rates? «Chi lo sà!». El fet era que ja no servia ni per anar a demanar caritat.

El criat xinès digué a l'atribulat diplomàtic: —Senyor; en tota la Xina no hi ha un sastre capaç de fer-vos un trajo a l'europa, però jo en sé un de tant llest, que portant-li...

...la pessa vella, pot fer-vos-en un d'exactament igual. El seu amo no s'ho féu dir dos cops. Immediatament, es féu acompanyar a casa del sastre...

i li féu l'encàrrec d'una pessa com aquella pel terme de tres dies. El sastre xinès,—la flor i nata de l'ofici,—deixà les altres feines i es posà amb tota la cura a fer el nou frac.

I al tercer dia, tal com havia promès (sastre admirable!) el frac estava llest. L'embaixador, que ja començava a impacientar-se, sospirà satisfet quan el criat li anuncià la visita.

—«Senyor—digué el sastre—. Ací teniu ço que vau encargar-me, Espero que serà del vostre gust, car he mirat de fer-ho el més exacte possible.

I davant del ministre estupefacte desplegà els dos fracs. Eren tan idèntics que no es podia distingir el vell del nou. Tot era igual: les mides, la forma, i fins els forats!! Tanmateix, era massa exactel

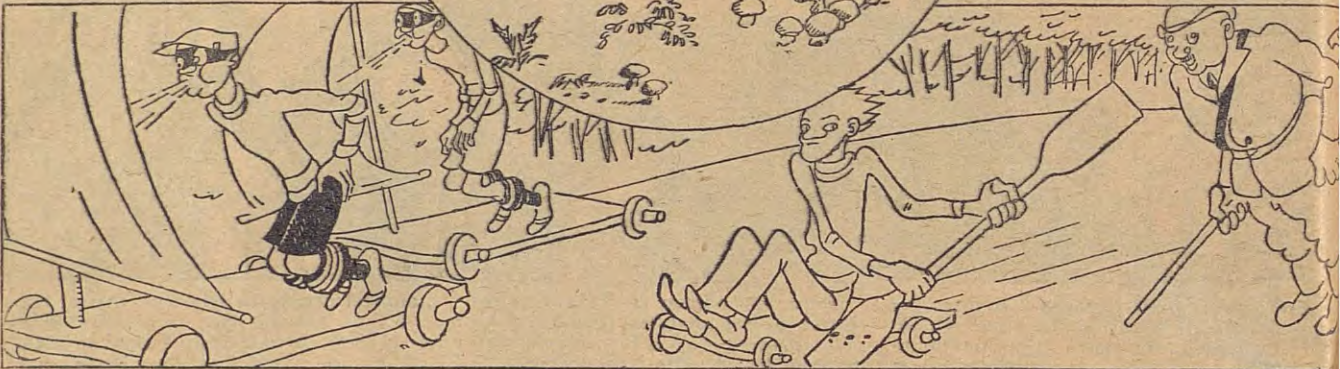
UNA EXCURSIÓ FANTÀSTICA

per Castanys

El senyor Taujà sortí d'excursió amb l'intent d'oxigenar-se i admirar el paisatge. Però l'imprevist va sobtar-lo.

Una muntanya de caràcter volcànic proporcionava els bolets cuits a la brasa. Al senyor Taujà li començà a rodar el cap.

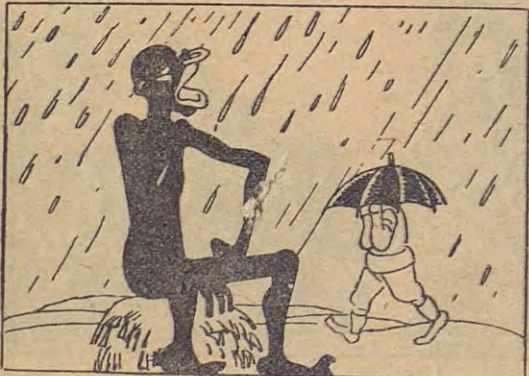
Per una espaciosa carretera uns «sportsmen» muntats en uns carretons amb vela que es movien bufant i uns tres remants, es llençaven a velocitats esgarrifoses. Era sorprenent. El senyor Taujà ho veia i no s'ho creia.

A mitja nit, una resplendor fortíssima il·luminà una vasta extensió de terreny. Què podia ésser aquell fenomen?

A trenc d'auba quedà tot explicat: es tractava d'un mat de tigras que amb la lluentor dels seus ulls feien d'a voltaic. Tot allò era extraordinari.

En un altre lloc perjudicat per la sequedat, un negre, cantant desafinat, feia ploure a bots i a barrals.

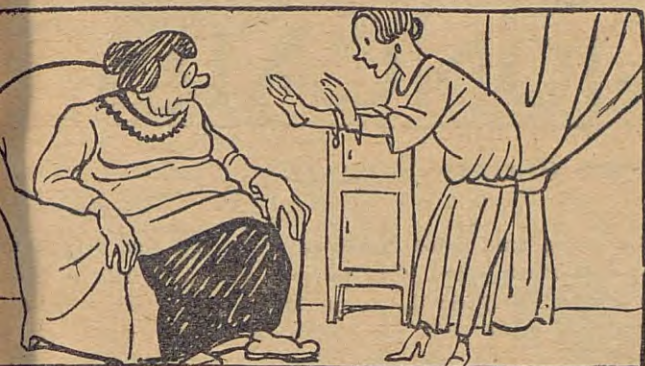

El senyor Taujà, en el manicomi de Sant Boi, de tant en tant encara es recorda d'aquella excursió que el féu tornar boig. No n'hi havia per menys!

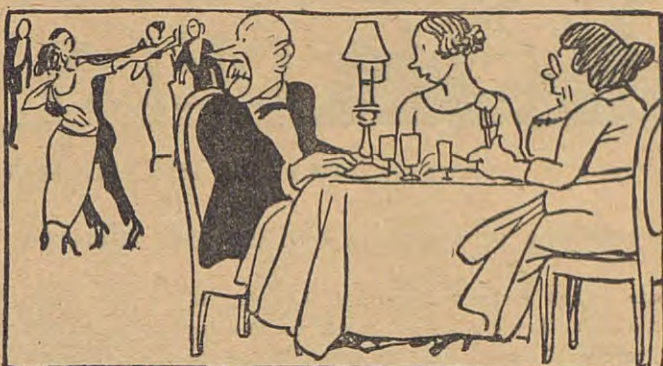

TOT BALLANT, BALLANT...

(per Cornet)

«Vaja, nena; no t'enfadis! Anirem al Ritz. A veure si allí trobes la teva mitja taronja. Però tu no saps de ballar!» «Mamà, no s'apuri. Ja n'aprendré».

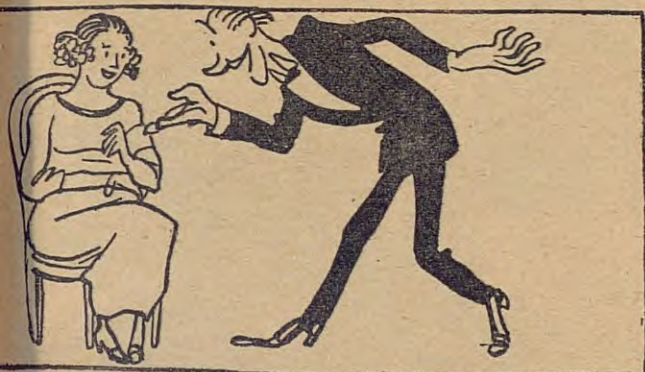
«Nena, posa't somrient. Així potser algun d'aquests joves tan elegants et treurà a ballar. Si no, passarem una vetlla massa avorrida el teu papà i jo!»

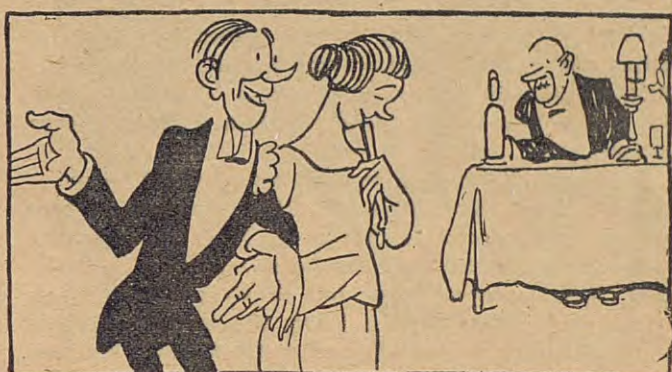
«Senyoreta: no té pas compromís per aquest shimmy?» «No, senyor: però li adverteixo que no sé gaire de ballar.» «No hi fa res. Ja veurà com amb algunes lliçons...»

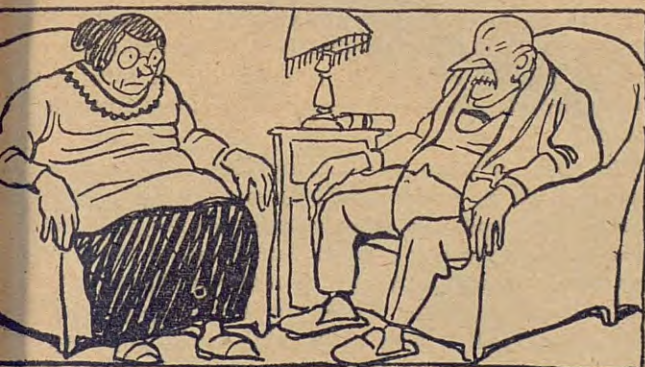
«Què li sembla? No ho troba senzillament deliciós? Magnífic: vostè arribarà a ballar divinament. I amb el que és formosal...» «Oh, i que exagerat!» «No exagero, no.»

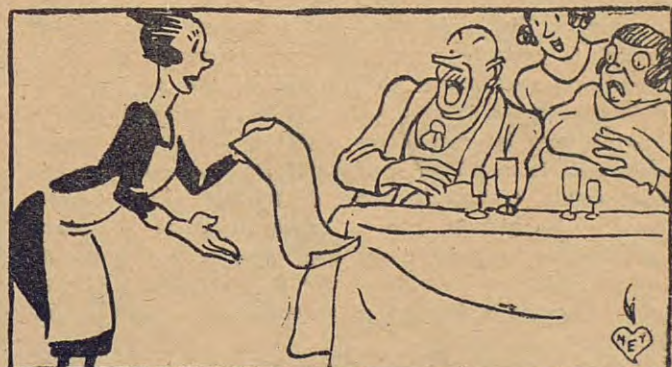
«Altra volta s'ha fixat en mi?» «Sí, senyoreta. No pararé fins aconseguir que vostè sigui una ballarina de «primísimo cartello». «Vostè és massa amable!»

«Després de les lliçons d'aquests dies, vostè pot molt ben dir que ha aconseguit el seu propòsit!» «Oh, sí, senyoreta, sí. Vostè és tan bona ballarina com formosal!»

«Sembla que lo de la noia serà casament. Cada dia al Ritz el mateix jove la treu a ballar. Tu no t'hi oposes pas, oi?» «Sí és un bon xicot, per què?»

«Senyora: hi ha el mestre de ball del Ritz, que porta aquesta factura». «Per 12 sessions de ball, a 10 pessetes, 120 pessetes». «I nosaltres que creïem haver col·locat la noia!»

EN EL MISTERI DELS JONCARS

NARRACIÓ RECOLLIDA PER CLOVIS EIMERIC

(Continuació)

COMENÇA LA HISTÒRIA DEL CORONEL RICHARD

»Jo estava fortament intrigat. Era tan misteriosa l'actitud d'aquell home a qui en James havia saludat amb el nom de coronel Richard, tan inexplicables els fets ulteriorment realitzats, que jo necessitava una explicació.

»L'indi no em féu glatir gaire. Sense despertar sisquera en David, em portà a un lloc queicom apartat del nostre xopluc i començà la seva narració:

«—Jo, senyor, no sóc indi, encar que, havent viscut des de ma joventut a l'Índia, he sapigut adaptar-me als costums del país com ho podria fer un «jain». Parlo l'indi fins a confondre's amb els fills d'aquesta terra. Sóc avui el coronel Richard, excedent en l'exèrcit anglès a petició pròpia, fins a arranjar certs comptes, qual primer terme ha vençut avui, però quan vaig venir a la Índia, jo no era més que un tinent ple d'esperances i amb una fortuna regular llegada pels meus pares, ja morts en aquells dies, car per consolar-me vaig demanar anar a servir a l'exèrcit colonial.

»No vos diré, senyor, ni fan al cas, les meves petites aventures de jove, però sí que vaig enamorar-me d'una filla de l'indi més ric de Calcuta, una dona formosa i intel·ligent. que convertí en paradís la meua vida.

»De nostres amors, i quan jo era capità, va néixer una nena, tan semblant a sa mare, que fins la semblança s'havia feta popular i se'n parlava sovint en tota la ciutat. Ram-Krishna, que era el nom de la meua muller, i jo, érem tan feliços com es pugui ésser en aquest món, car nostra Victòria, anomenada així en homenatge a la terra del pare, ens alegrava la vida i ens desvaneixia totes les preocupacions.

»La menuda Victòria va anar creixent i el dia en què el govern britànic m'honorava amb el nomenament de coronel dels seus exèrcits, la «nena», que ja no era una nena, vestia de llarg. Foren dues alegries a la casa.

»La Victòria prometia ésser una doneta gentilíssima, car estava molt ben ensenyada, i era, ella mateixa, desperta de natural. Llegia i escrivia amb perfecció així l'indi com l'anglès, brodava, tocava al piano, montava a cavall i sabia fer totes aquelles coses que era costum saber en el seu temps.

»A Calcuta la joventut començà a fixar-se en les gràcies de ma filla. Els joves anglo-indis i fins els indis de més prestigi la pretenien, però Victòria, entregada de ple a l'amor dels seus pares, no feia cas de cap pretenent.

»Dissortadament, la gran guerra portà un trasbals extraordinari a totes les possessions angleses, superior al mateix trasbals de la metròpoli, i es canviaren tropes i vingueren nous oficials, acabats de sortir de les Acadèmies. Jo vaig demanar l'excedència, car no m'era simpàtica la guerra, ni em feren governador d'una regió propera a Calcuta. Ni sisquera vaig tenir que traslladar la casa. Anava i venia del meu govern a Calcuta en automòbil tot sovint, a voltes dos cops al dia.

»El tràfec militar d'aquells dies portà a Calcuta un oficial anglès, fill d'uns parents llunyants meus, i que em venia recomanat pels seus pares. Jo el vaig acollir amoro-

sament a casa meua, i allí va viure, fins que vaig notar que la meua pobra filla, encisada per la vèrbola queicom abundosa de l'oficial, que pertanyia al cos d'enginyers, era més home civil que militar, se n'havia enamorat, manera que em vaig veure obligat a portar-lo a una altra casa.

»Jo no veia inconvenient en uns amors de ma filla ar-

l'oficial, car jo no contava pas violentar la voluntat de ma filla, però l'oficial no em semblava de bon tros enamorat com la crèdula Victòria, ni la seva vida de solter corria aponia ben bé a la d'un home que té voluntat ferma de casar-se.

»Però la dissortada Victòria, amb els seus plors, pogué més que tots els meus recels i els meus dubtes, i vaig començar a sentir en la boda, no sense veure'm a soles amb l'oficial, que anava a ascendir a capità i dir-li que si feia infeliç a ma filla, tindria el sentiment de matar-lo allà on el trobés.

»En James Burn—car aquest era el nom de l'oficial,—em féu una colla de juraments. M'assegurà que ja estava cansat de la seva vida de solter i que fins volia deixar l'exèrcit, per a defugir la vida de les casernes, sovint exposada a vicis i a corrupteles d'orde moral. Jo el vaig creure i

»quan, lliure del compromís militar, estigué ben instal·lat
»com a enginyer d'una companyia anglesa explotadora de
»les riqueses forestals de l'Índia, es realitzà la boda.

»La meua dolça Ram-Krishna, que mai m'havia demanat
»res, em demanà llavors que, ja que restàvem sense obliga-
»cions i casada la filla, que la portés a recórrer l'Índia dels
»seus pares. No vaig tenir cor per a negar-me a una petició
»que a mi mateix m'afalagava, car jo també desitjava co-
»nèixer minuciosament el país.

»Erem rics, sols, no em feia cap manca la governaduria, i
»empenyíem el viatge, deixant que els nuvis, que sem-
»blaven més enamorats que mai, passessin la seva lluna de
»mèl en plena llibertat.

»Anarem a veure les meravelles del primer temple «jaina»,
»car ma muller era «jaina» i si bé s'havia acomodada a la
»meua fe cristiana, sentia un cert goig en comparar tot-
»justament les diferències de les dues religions.

»Davant dels incomparables brodats de les pedres mil-
»lenàries l'esperit es perdia surant entre les ombres secu-
»lars d'aquells misteriosos rites.

»Per tot on anàvem, rebíem lletres de la que semblava fe-
»licíssima parella, i nosaltres acabàrem per creure que ha-
»viem realitzat la millor obra del món enllaçant a aquelles
»animetes, nascudes a judici nostre, l'una ver l'altre... Quant
»lluny estàvem de la veritat!

»Un dia començaren a arribar les cartes firmades només
»per la Victòria i després d'uns quants mesos de silenci a
»nostres lletres engunioses ens en pervingué una de lacò-
»nica i terrible. Era d'en James i no deia més que: «Victòria
»ha mort».

»Tornàrem a Calcuta, on no es parlava més que d'una his-
»tòria estranya que ens omplí de dol. El nostre gendre ens
»havia enganyat. Victòria no havia mort, però era pitjor:

»havia fugit del fogar conjugal, sense deixar rastre. La po-
»lícia havia fet averiguacions, però no se n'havia tret res
»en clar.

»Dir-vos la vergonya que vàrem passar fóra endebades; jo
»ni m'atrevia a presentar-me davant d'en James, perquè te-
»nia que m'acusés d'haver malcriat una filla i d'haver des-
»honrat el seu nom.

»Només un secret presentiment, de pare, si voleu, em feia
»somniares coses horribles que desvirtuaven la llegenda, i
»vaig ésser jo, llavors, qui, personalment, vaig començar
»a fer indagacions.

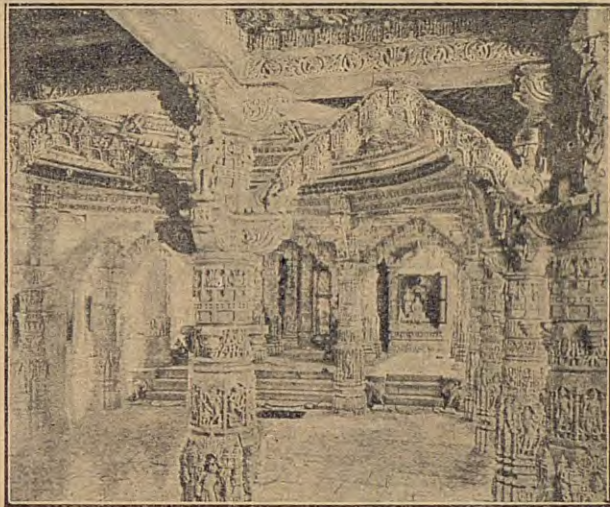
»I aquí veureu, senyor, si la Misericòrdia Divina és gran
»i vetlla per l'innocència. Éssent jo governador, fou caçat
»en el territori del meu comanament un caçador furtiu, que
»més tenia de bandoler que d'altra cosa. Aquell home, in-
»terrogat per mi, em jurà que estava cansat de la mala
»vida i que volia fer bonat, dedicant-se a guia de «sahibs»
»que era una feina ben pagada i honorable.

»Va arrebregar-me l'home en un quart d'hora de gràcia i
»el vaig fer alliberar. No n'havia sapigut res més, quan
»vaig trobar-lo un vespre en un «serai» hevent conyac an-
»glès. El vaig reconèixer a despit del temps transcorregut i,
»amament, amb el meu bastó li vaig fer caure la botella de
»les mans.

»—No beguis, home, que tornaràs al banditadge, si és
»que ja no hi has tornat!—vaig dir-li.

»Va aixecar-se fet una fúria, però en reconeixem, em de-
»manà perdó humilment i m'assegurà que la seva vida era
»ja honorable, com havia promès.

»Seguirem parlant, i ja ens acomiadàvem, quan se li oco-
»rregué dir-me:

»—Fa pocs mesos vaig pensar en tu, «sahib», i en «mem-
»sahib» (1). Tan ben avinguts! Passant uns boscos a unes
»llegües de Calcuta, em cridà l'atenció veure en un lloc que
»no freqüenta més que el lleopard, parat, un automòbil.

»Sóc tafaner i em vaig aventurar bosc endins, seguint unes
»petjades humanes... Avençant, avençant, oí de sobte uns
»crits afrosos i veus d'auxili en indi. Vaig córrer, apenes
»guiat per les veus, i en arribar a una vessant profunda, em
»semblà veure en el fons, un home que fugia, deixant lligada
»al tronc d'un arbre una dona.

»Vaig vacil·lar... Corro vers la dona o vers l'home? Aquell
»dubte em va fer perdre la pista. Vaig anar per a seguir a
»l'home, però m'havia pres la davantera i tingué el temps
»de pujar al seu automòbil i fugir a tota velocitat. Vaig tor-
»nar al lloc de la dona, però em costà arribar-hi i a la fi,
»vaig trobar l'arbre on havia sigut lligada, però no ella.

(Continuarà)

(1) Missenyora.

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 479. — JOSEP FERNANDEZ.

Núm. 480. — JOSEP FERNANDEZ.

Núm. 481. — CARLES CANYELLAS.

Núm. 482. — J. BERNADELL DUCH.

—Nen, vols crema?
—Crema?
—Sí.
—Quan sigui freda.

—Mira, quina ganga: «Fonògrafs Gramola, calle Tallers, 6. Verlo y cirlo es comprarlo».
—Me n'hi vaig de seguida.

—Jo, quan prenc café, no dormo.
—Doncs jo faig el contrari.
—Quan prenc café dorms més?
—No, home, no: quan dormo no prenc café

Josefina Bernadell Duch
1923

—Què farem per dinar?
—Faci mandonguilles.
—Doncs així no cal que faci res, perquè el nen ja n'està fent.

Núm. 483. — JOAN RABASSA.

Núm. 484. — CARLES ESTRUCH.

Núm. 485. — JOSEP FERNANDEZ.

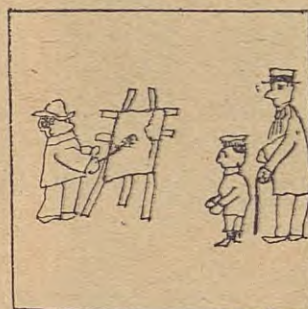
Núm. 486. — JOSEP FERNANDEZ.

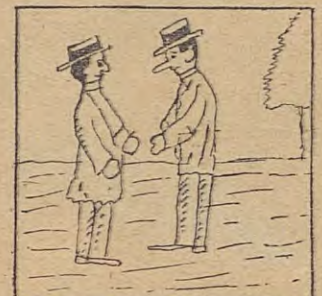
—Què féu aquí?
—Què volen, vós?
—Oh! Sóc el «sereno».
—Bueno: Doncs jo sóc el «cuablado».

—«Cómo te llamas, niña?»
—«Ah! Yo no me llamo nunca: Siempre me llama mi papá o mi mamá o alguna otra persona de la familia.»

—Què fa aquest home?
—Es un pinta-mones.
—No es mogui, que està de seguida.

—Ja n'estic tip de tot això!...
—Jo també!...
—Doncs, no cal que dinem.

Núm. 487. — MARTI BAS.

Núm. 488. — JOAN BERNADELL.

Núm. 489. — JOSEP LLONCH.

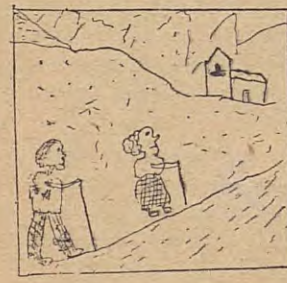
Núm. 490. — MERCE BLANE.

—Aquest plat no m'agrada: Porti-me'n un altre.
—Però, si de tan bo que és, fins regala greix!
—Regala? Doncs jo no he vist pas que em regalés res!

—I són autèntics aquests brillants?
—Ja ho crec; pots preguntar-ho al meu joier i veuràs com et dirà que són de vidre autèntic.

A dalt de Sant Geroni farem un arròs ben bo, perquè em sembla que tindrem gana.
—De gana no en faltará; lo que faltará és l'arròs.

—Nena; Treu-te els dits del nas!
—Les nenes que es posen els dits al nas, quan són grans tenen un nas com una escarxofa!
—Doncs digui que vostè quant era petita se'ls hi devia posar molt!

Núm. 491. — EMILI PUIG.

Núm. 492. — VICENS TORRENTS.

Núm. 493. — CARLES SEGURA.

—Vollia comprar un sello pel Sant del meu noi i a tot arreu són cars.
—Compra'l d'estanc que el trobaràs més barato.

—M'han dit que ets casat.
—I què vols dir amb això?
—Que no et pots tornar a casar.
—Però que no veus que ja sóc vídua!

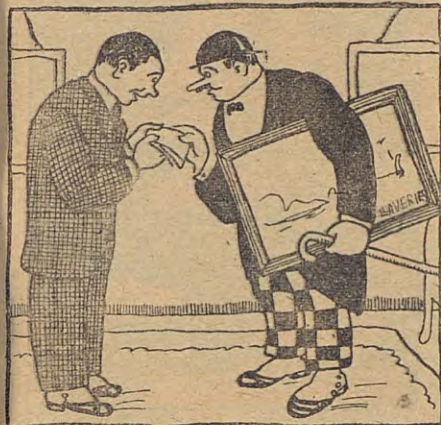
—Marieta: Eh que és bell el mar?
—Sí, noi; molt més que tu!

En Carles Soldevila, l'espíritual literat, dedicarà als llegidors d'En VIROLET llur última novel·leta. Es de gran interès. Passa a l'Amèrica del Sud, a les Pampe: hi surten «gauchos», cavallistes... una delícia! Aviati ho veureu!
La setmana que ve, si Déu vol, us en direm el títol.

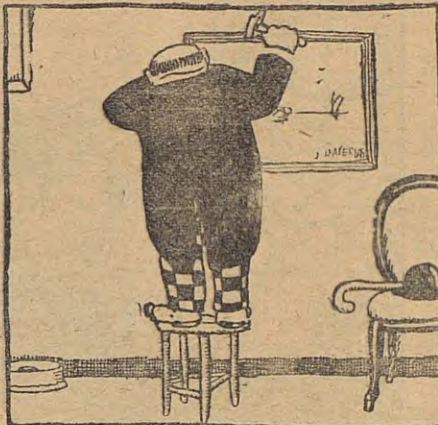

RODOLINS INCOMPLETS

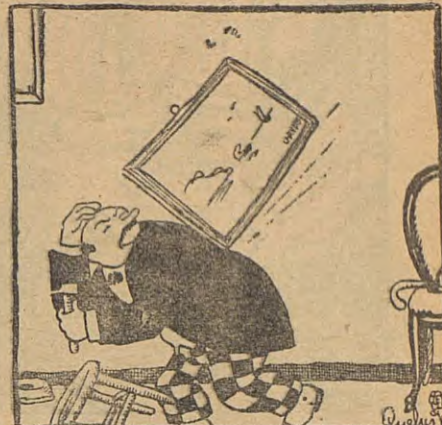
EL CLAU

D. Pep a les «Galleries»

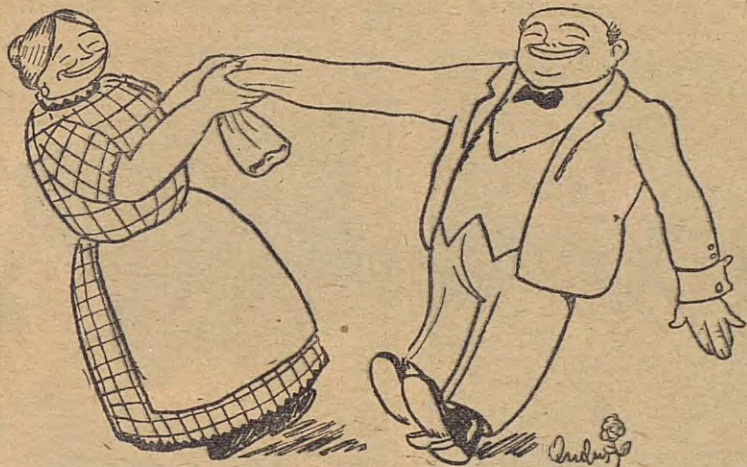

Enfilat a un tamboret

El clau no és de bona mena

FRASE-FETA

JEROGLIFIC

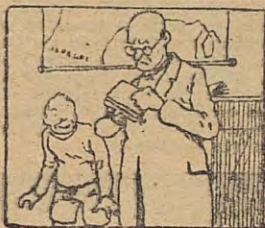
Un de or les
a Tots es a

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

RODOLINS INCOMPLETS: 1.—Don Pep fa un passeig a peu amb calma i llegint «La Veu». 2.—Sense témer cap entrebanc «s'ha assegut en un banc». 3.—El bot de vi ha apretat «i a l'altre ha esquitxat». FRASE FETA: «Quedar-se amb un pam de nas. JEROGLIFIC: «Casa el teu fill quan voldràs i ta filla quan podràs. ENTRETENIMENT: «Un ganivet de molles».

ENTRETENIMENT

89
18
20
17
16
15
6
28
7
12
23
11
5
22
60
230
10
9
4
24
29
25
28
26
2
25
1

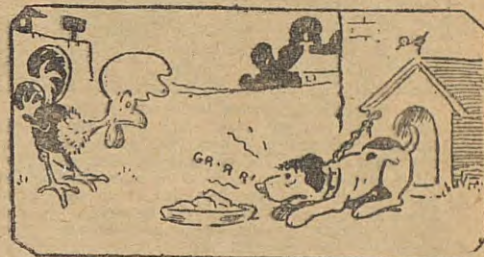
—Què diantre hi deu haver en aquesta capseta?

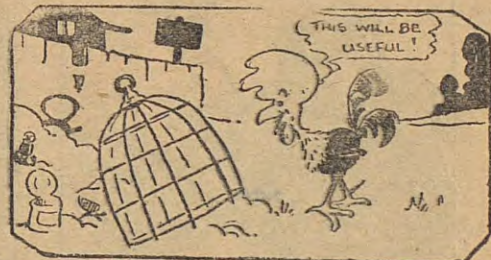
—Ah! Abelles!

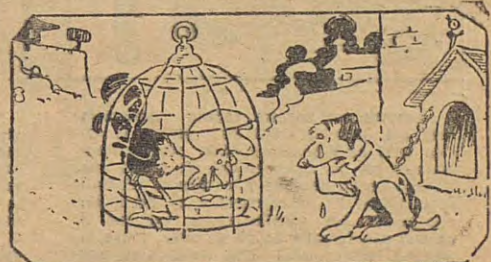
—U! com piquen! Ya ja, que no les trobo tan «belles» com tot això!

Mireu com s'ha espavilat

Un pollastre que té gana

Per menjar amb tranquil·litat

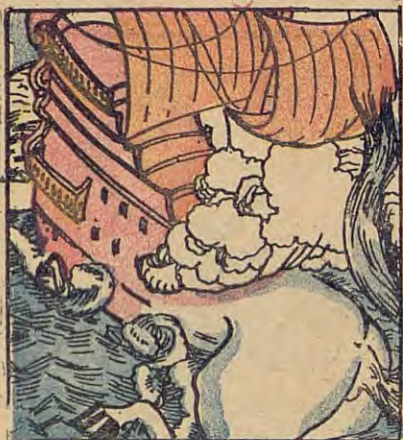
Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

EN FERRANDI. - II

(Contínua)

Adaptació i dibuixos per Lola Anglada

«Dit això, el cavall es transformà en vaixel de cristall; les cordes eren d'argent i les veles de seda. I partí. En arribar al país de la Princesa, tot ocorregué tal com havia predit el cavallet, i en tocar terra el preciós vaixel tornà la seva forma primitiva, i prenent los a ambdós, es posà a gupar camí del palau del rei. Hom no pot pas descriure l'alegria que ell experimentà en veure'ls.

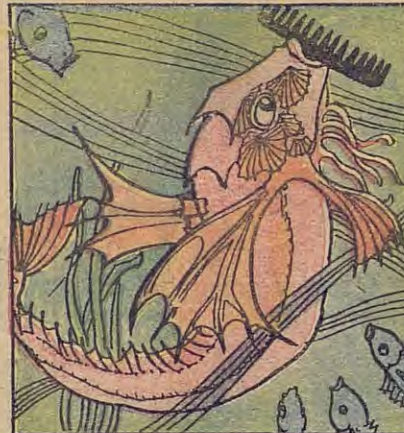
I, abans que tot, exclamà: «Princeseta, voldreu casar-vos amb mi?» «Sí»-respongué ella,— si em porteu, però, quatre gerres d'aigua del pou que guarda el lleó ferotge, per rentar-me i treure'm la pols del camí!» Que en signé d'acord la noia! El tal pou el guardava una feta fermada per una cadena i a hom qui s'hi atansava, se l'engolia com un pinyol! Heu's aquí que el rei escollí en Ferrandi per anar...

...al pou del Lleó, i ben prompte partia amb el seu cavallet que el carregà de quatre gerres per portar l'aigua. En ésser-hi, el cavall d'en Ferrandi li advertí que ell distrauria a la fera mentre que ell s'afanyava a omplir les gerres. Així ho féu el xaval, i en partir, el Lleó el seguí set llegües fins que, en no donar més la cadena, que set llegües justes havia de llarga, morí de la gran estrabada.

La Princesa, en veure les gerres plenes d'aigua del pou de Lleó, restà molt contrariada, mes era prou llesta per pensar-se una altra sortida per no casar-se amb el rei, i exclamà: «Ara necessito la pinta d'or que, en venir, em calgué al mar, i no em casaré fins que me la portin. Té la meua,— li digué el rei.—No; ha d'ésser precisament aquella!» I en Ferrandi marxava de nou, per ordre del rei, en cerca de la pinta...

...d'or i, en ésser al mar, el cavall li aconsellà de cridar: «Animalet de Déu, porta'm la pinta!» I sortí un peixet, el mateix que, en havent-lo trobat un dia en Ferrandi que s'asfixiava fora de l'aigua, el tornà al mar; i ara, en agraïment, cercà la pinta. I cap al palau s'ha dit! La princesa, en veure la pinta d'or, no es posà pas contenta, i exclamà, plorant: «Ara vull l'anell que em calgué al rierol, i no em casaré fins que el tingui!»

«Vés, noi, a cercar l'anell!»—digué el rei a en Ferrandi.—Vellam si en tenint-lo estaré contenta i començarem les noces!»—I en Ferrandi partí i, en ésser al rierol, trobà un ocell que venia amb l'anell al bec, el qual ocell era el que en Ferrandi ajudà un dia, i li entregà el joell, en paga del bon cor que havia tingut per ell. No cal dir que el fei, en ésser-li entregat l'anell, el portà, camés ajudeu-me a la Princesa...

...pensant que aquesta vegada obtindria la seva mà, mes no signé així, perquè la xicoteta sortí amb aquesta: «Ara, per maridar-me amb vos, és menester que em pasteu una fornada de pa de xexa i la treureu del forn sense pala». El rei corregué a en Ferrandi: «No saps? Ara aquella xicoteta vol que li pastem una fornada de pa de xexa, i que la treguem sense pala! T'hi venis amb cor tu?» I com en Ferrandi vacil·lés, el rei li obligà...

...baix l'amenaça de penjar-lo a la torre més alterosa del castell. A en Ferrandi això el féu plorar, mes el seu cavallet cuità a consolar-lo, dient-li: «Mira, noi, per salvar-te és menester que em matis i que m'escorxis, i de la meua pell t'en abrigues i entrà al forn, que ella et salvarà de cremar-te». En Ferrandi si plorava abans, ara plorà més, puix per més del mon havia volgut matar el seu cavall, fins que el cavall...

...allargà el coll i en Ferrandi, empenyut per unes mans màgiques, nyac!, li tallà el coll en rodó. I ben abrigat després amb la pell, entrà dintre del forn, i en quatre grespes en tigué el pa al defora. No cal dir lo lest que anà el rei a presentar la fornada a la princesa, mes aquesta exclamà: «En Ferrandi és qui ha fet la fornada? Jo no volia pas que la fes ell, sinó vos!»

(Acabarà)